

[Johannes Jensen.]

om revision af loven bortfalder, fordi der ingen tidsfrist er mere.

Lovens § 1 fastsætter en frist til at bringe de radiomodtagere og antenneanlæg i orden, som ikke tilfredsstillende stærkstrømsreglementets bestemmelser. Dette er nu bragt i orden, hvorfor denne bestemmelse i lovens § 1 udgår.

Ændringerne i lovens § 2 går ud på, at man for fremtiden kan ekspropriere jord til nye anlæg, medens de gamle bestemmelser i stærkstrømsloven kun tager sigte på udvidelse af værker. Det er nødvendigt, at de pågældende bestemmelser i loven ændres, idet befolkningen er rykket tættere sammen, og nye stærkstrømsanlæg må ligge på de bedst mulige steder, ikke mindst af hensyn til brændsels- og kølevandsforholdene, sådan at man kan få den bedst mulige basis for fremstilling af elektriciteten.

Med disse korte bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Bouet: Jeg kan på mit partis vegne anbefale de ændringer, som den højtærede minister har foreslået i det foreliggende lovforslag.

Bestemmelsen om, at elektricitetsrådet kan fastsætte en passende frist til at bringe radiomodtageranlæg og antenneanlæg i overensstemmelse med elektricitetsrådets bestemmelser, er blevet overflødig ved, at disse forhold er bragt i orden, og det er da ganske naturligt, at bestemmelsen bortfalder. Det er ligeså naturligt, at man udvider ekspropriationsbestemmelserne, således at de også tager sigte på nye anlæg. Det er jo givet, at udviklingen fra de mange mindre værker til de store kraftcentraler er en fordel produktionsmæssigt og også nationaløkonomisk, idet store værker kan producere elektriciteten meget billigere end små.

Jeg må måske her gøre den højtærede minister opmærksom på, at der rundt om i landet, i landkommuner med bymæssig bebyggelse o. s. v., findes adskillige små elektricitetsværker, hvis drivkraft er dieselmotorer, og disse værker skal altså bruge olie, men de må betale en uforholdsmæssig stor pris for denne olie i kraft af den ordning, som staten har truffet, hvorefter olieprisen er usædvanlig høj til fordel for kulprisen. Denne ordning hviler tungt på de små værker og medfører, at prisen for forbrugerne bliver større og de økonomiske vanskeligheder forværres for de små værker. Givet er det, at disse værker må bruges, indtil de

store kraftcentraler bliver bygget, og det vil være 5—6 år, før man på Fyn og i Jylland får bygget dem. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede minister, om der er mulighed for at ophæve denne bestemmelse om forholdet mellem olieprisen og kulprisen, denne udledning. Det er forøvrigt ikke alene de små værker, som føler denne høje oliepris, men naturligvis også andre forbrugere, som er tvunget til at bruge dieselmotorolie. Det er ikke således, at disse små værker eller andre kan ombygges til kulforbrug. Derfor ville det i det hele taget være formålstjænligt, om man kunne gå bort fra den ordning, man har i øjeblikket.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Axel Christensen: Ved dette lovforslags behandling finder jeg anledning til at fremhæve, at den udvikling, som elektricitetsproduktionen har gennemgået her i landet siden loven af 1. november 1935, er af et meget betydeligt omfang. Den virksomhed, som elektricitetsrådet har udfoldet gennem årene, har, som det også er udtrykt fra anden side, været meget nyttig. Samarbejdet mellem dette råd og værkerne har haft til formål både at tjene forbrugernes og producenterne interesse, og det samarbejde, der er foregået, har været af en sådan karakter, at vi fra mit partis side gerne vil bidrage til, at det fortsættes.

Elektricitetsrådet er jo en rådgivende institution, der danner mellemlid mellem værkerne på den ene side og forbrugerne af strøm og fabrikanter af materiel på den anden side. Når der alligevel skal røres ved loven, kan der være anledning til at ændre lidt ved § 3, som fastsætter elektricitetsrådets sammensætning. Det består som bekendt nu af 3 medlemmer med elektroteknisk uddannelse, 1 jurist, 2 købstadskommunalpolitikere og 1 landkommunalpolitiker, som har sæde i de pågældende værkers bestyrelse, dernæst repræsentanter for Industrirådet, Landbrugsrådet og De samvirkende Sognerådsforeninger og endelig 1 repræsentant for installatørerne og 1 for fabrikationen af elektrisk materiel. Man har imidlertid undertiden indenfor håndværket følelsen af, at der i dette råd mangler en repræsentant for håndværket, udpeget af Håndværkets Fællesrepræsentation. Håndværkets forbrug af elektricitet er i dag af betydeligt omfang, og der er derfor al mulig grund til at give håndværkerhvervet adgang til gennem rådet at varetage håndværkernes specielle interesser på dette område. Det er